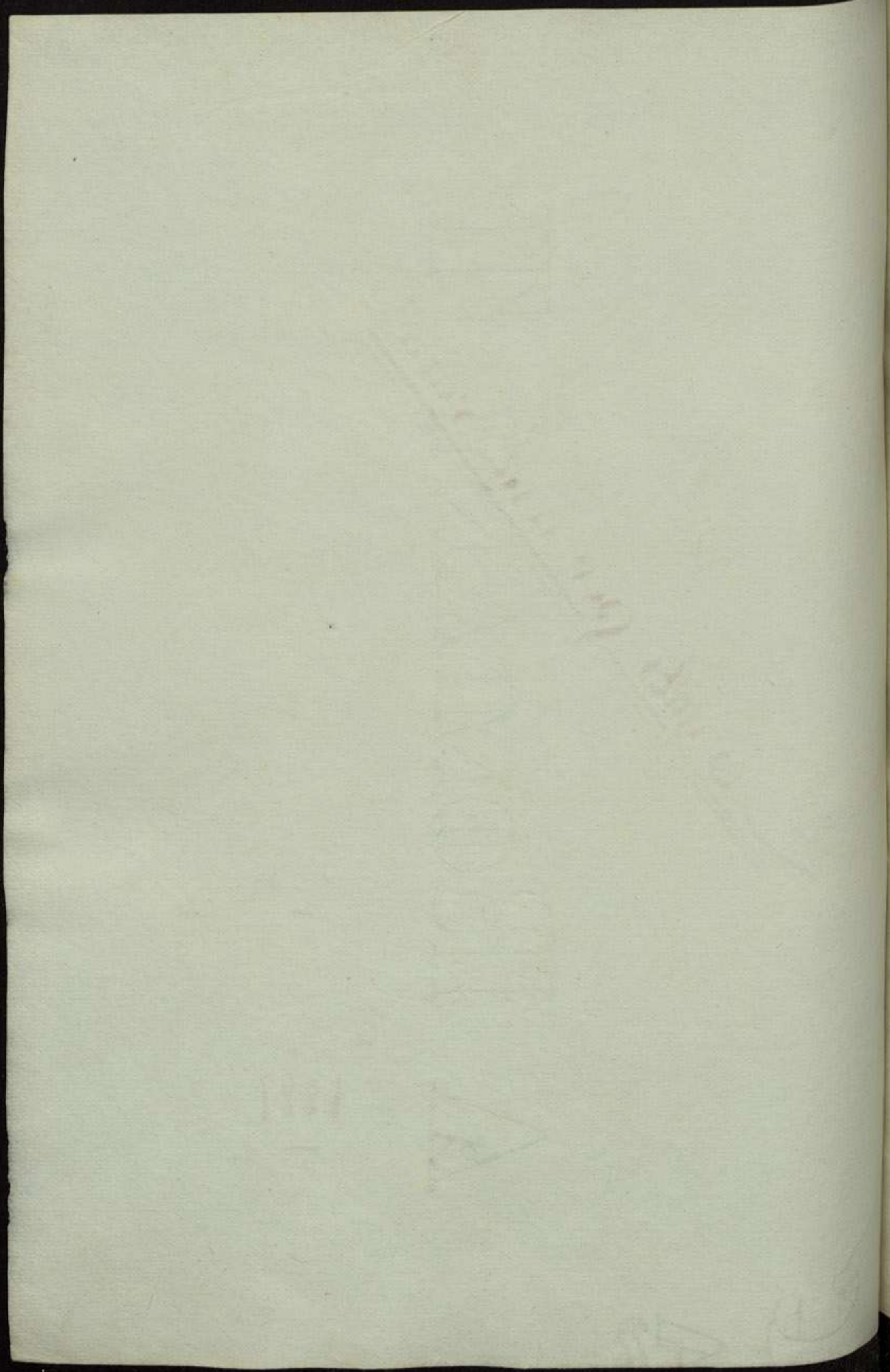

1104/4

Das gats sjen una rata,

En un acte y en vers per
J. G.

1887

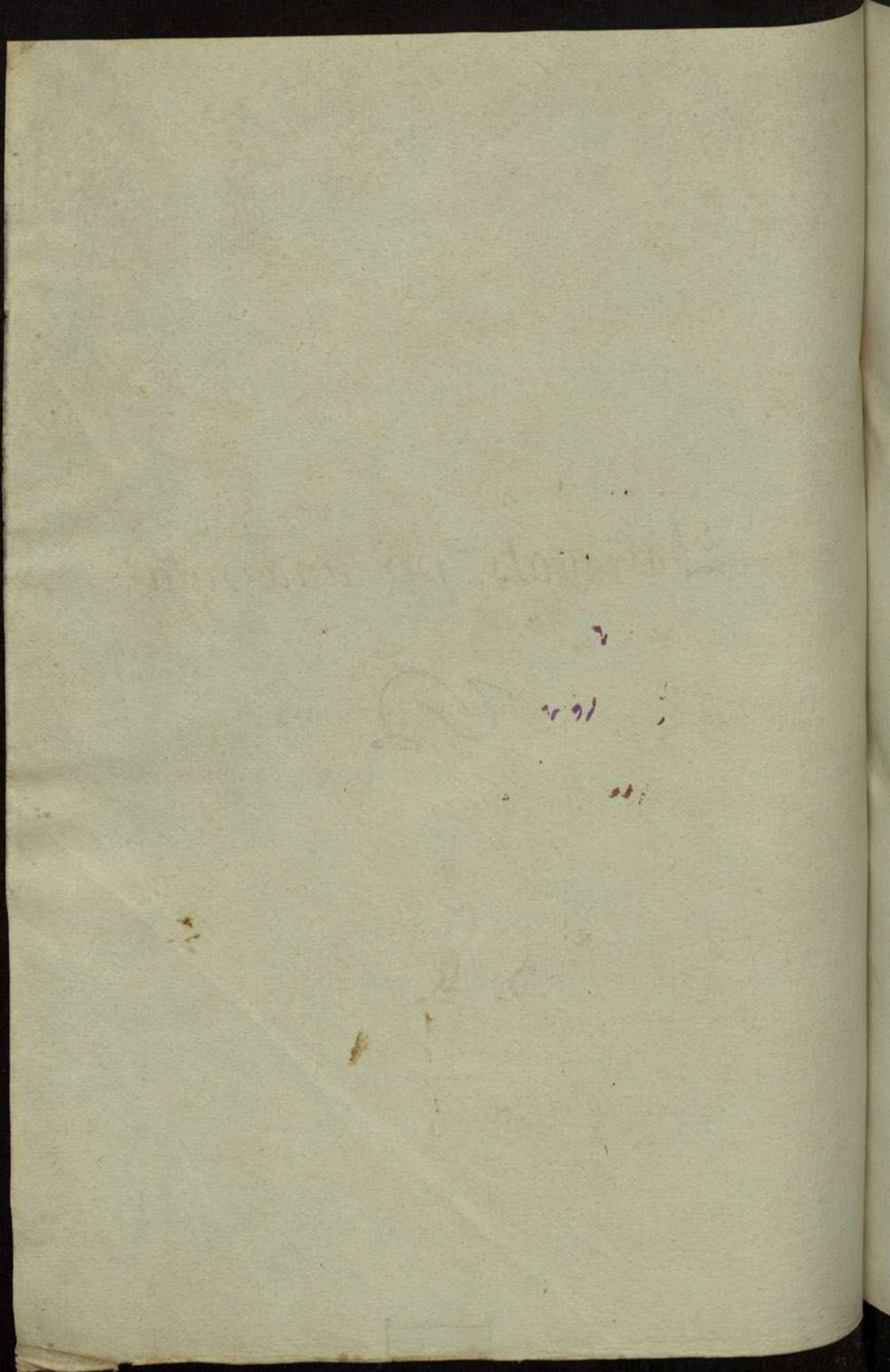

Dos gats per una rata!

Un acte y vers.

per
D. G.

1871.

Personas.

Luiseta

Andrew

Lavi

Dr. Dru

Quimet.

1875

March

April

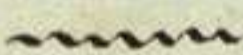
May

June

July

—

Acte unich.

La escena representa una sala amoblada al gust del dia. Sofà y cadiraes de palla. Una taula escriptori, un diari, escribania y llibres. Porta al fons y laterals.

Escena I.

Lluisa, llegint un llibre. D. Andreu *escribint*
y Lari *llegint al diari.*

Llu= " En mi triste y dulce canto

con lamentable dolor,
voy à expresar mi quebranto
para que veas lector
que entre suspiros y llanto
paso mi vida mejor."

An. Endevant, ya hi fet un topo.

Lar. Per 'ara 'n Prim te rahó

Llu. "En mi hermosa primavera

fué tanta la ingratitud
de mi suerte tan severa

que me arrancó la salud
tronchando con mans fiera
la flor de mi juventud "

Lar. "En España falta un hombre..."

An.

(Jumando.)

'N trech tres y 'm porto nou.

118

La. "Que tenga mucha energía
y que no sea..."

An. Bunyol
sobre bunyol, y está clā
com que están llegint tots dos...

Llu. "Dō está aquel sol resfulgente..."

An. Calla, dona, si es que pots,
no dius més que disbarats,
ves que n'has de fe' del sol!

Llu. Bè, home, bré! no s'enfadi.

La. "Reivero ya está mejor."

An. (Quina llàstima! ves ara
com presento tot això!)

(Por las cuentas)

Llu.- Vamos, 'm sembla impossible

(Por la lectura)

que hi hagi homens sensa cort!
Si yo 'm vey a despreciada
de segü fora...

An. De vint y nou
qui 'n treu set, just! 'n quedant
'l meu favor vintidois.

La. "Santo del dia."

An. Me al llamp!

La. "San Ysidro labrador."

An. Vols se 'l favor de callà?
sembla una casa de boigs.

La. Pero!...

An. Calla!

La. Si es que jo...

An. Que callis! Al ultim aquesta casa
sembla un' orga de rahons.

Vés a fe la teva feyna
y menos conversació.

119

La. És que m'han dit que 'l diari...
portaba...

Llu. "Dó estás, honor!"

An. Llenssa 'l llibre : aquesta mossa
es tocada del melò.

La. Je, je, je!

An. De que rius, pavana?

La. Quin mal jaig?

An. Molt!

Mees valdria que 't cuidessis
de cumpti ab ta obligació
y no passà tots 'ls dias
sent tan sols 'l gandulot.

La. Ay, ay!

An. Huy, huy!

La. Jä, jä, jä!

An. Que te'n rius?

La. Jo? No senyo!

si llegia...

An. Fora llibres.

La. Es que...

An. Ja n'hi ha prou.

La. Despues dirä si som burros.

An. Vaja, ä dintre!

La. Si no fos...

An. Lari! Lari!

La. Voy volando!

An. Que no'm sents?

La. Ya voy! ya voy!

Escena II.

Lluisa, D. Andreu.

And. Y tu, mira que's ja tart!
jo no se quin genit tens;
de rabia 'm petan las dents,
y cuan petan, Deu t'en guard.

Llu. Ay, ay! Que no vaig prou be?

An. Y això que 't cau aquí al pit
digas que's?

Llu. Un anyadit
que m'ha fet el perruque.

An. Si 't veu aixis com estàs
exclamarà desseguida,
Deu meu! y que mal vestida!

y de tu no farà cas!

Yo no mi haig de casa
y mirà com mi posat,
no puch anà més mudat,
~~no puc~~ hasta mi fet enllustrà
las botinas de pegri
que estaban plenas de barro
vuy di sang.

Llu. Quin despilfarro!

An. Ja saps que no ho faig per mi,
que's altre cosa l' motiu
Jo estich cuasi arruinat.

Llu. Y per axò s'ha enllustrat?

An. No, dona!

Llu. Com vostè diu...

An. D. Agustí que's molt noble

121

sens que hi hagi qui ho reproti,
es el pare del teu novi.

Dos bueno, viu en el poble
ahont saps que una casa hi tinch
ruinosa, y quatre trastos
que no 'm donan pas pe'ls gastos
de cuant hi vaig y cuant vinch.

Un dia, no se' perque,
o' si ho se', ara m'ho callo
vaig veure qu'estaba fallo
de caudals, vuy di' dine:
y sensa empaig ni temor
tot cuant jo necessitava
sobre la finca 'm deixaba
es a di, mes del valor.

Heem passat dos anys o tres

y re li he pogut tornã
del dinẽ que 'm vã deixã.

Com jo estava compromes,
un plasso vaig demanarli
el cual no creya obtenirho.

Meis avuy no se com dirho
ni com las gracias donarli.

Tu saps be lo que 'm va escriura.

"Jo no vuy execucions

ni vuy jutjes ni rahons.

Me agrada molt 'l bon viure.

Ab això, anem al grã.

Si vostè no tè reparo

tinch un fill qu'es un poch raro

y ara 's desitja casã.

Tinch entès que tè una filla,

si a vostè no li fa pò,
 que's casin y s'acabo,
 tindremi hereu y pubilla
 y'l compte queda sanjat."

Ja veus que tan gran favor
 a n'a tu 't fa molt honor
 y a n'a mi 'm fa ana enllustrat.

Llu. Tot això no fora re
 dat cas que'l jove m'agradi.

An. Ja m'enfadas?

Llu. No s'enfadi
 que això es un dirho a vostè.

Y si per sort o desgracia
 ell es lleig?

An. I hi casarà.

Llu. Y si ell de mi no fa cas?

An. Ja sè jo que li fas gracia.
Vamos, cuita, bonaboya!

Llu. (Per no sentirlo me'n vaig!)

(m.^o primera p.^{ta} 129.ª)

An. Estich content, perque jaig
las delicias de la noya.

Escena III.

D. Andreu. Sr. Bru j.^o dra.

Bru. D. Andreu, vostre 'mi permet...

An. Senyo Bru! Passi endevant!

Bru. Y la hermosa Lluisseta?

An. Bona. A dintre se'n a anat.
Gentis, home!

Bru. Ab son permis.

(se sientan.)

An. Assentis, home! això ray!

Bru. Celebro qu'estiga sol.

An. Y això?

Bru. Tenim que parlar.

An. Vamos donchs, senyó Bru, expliquis,
à fora la cortedat.

Bru. No soch jo gens curt de genit,
S. Andreu, més à voltas hi ha
cassos y cosas qu'al home
mes valent fan tremolar.

An. Per Deu, home, que diu ara?
Que la espanto?

Bru. No, no tal.

Més si un desaira...

An. Desaires

à un home de calitat...

à un amich? fassis justícia!

Com que vaja, anem al gra.

Bru. En el primè lloch dech dirli
que jo estich enamorat.

An. Si d'altre culpa més grave
senyo Bru, no 's ve à acusa,
no li trobo penitencia
y l'absolch desd' eix instant.
Y qui es la...

Bru. Jo fins ara
hi cregut fe bè callant...
perque jo res no tenia...

An. Y ara?

Bru. Si, per últim l'he pescat;
es un empleo molt digne.

An. Vol di?

Bru. Oh, si, molt formal.

An. Mentreu donqui bon profit...

Y es...

Bru. Per ara soch del ram...

An. Het aquí un empleo nou,
No ho habia sentit may.

Bru. Soch del ram de vigilancia.

An. Ara si que m'ha clavat.

Y com dimoni ha obtingut
un empleo tan brillant?

Bru. Un oncle que tinch a França,
es 'l que va inventar

a Barcelona la moda

que 'ls sigles 'n parlaran

de 'ls relotges de fil-ferros,

vuy di, de electricitat.

Un dia anantlo jo a veure
'm diu: "Y dos, com estas?"

- Meiri, ja ho pot veure, oncle,
hi quedat ja temps cessant.

'Mo això, ell que 'm contesta:

- Dins d'un mes ets empleat.

- Dit y fet: com que 'l govern
'n ell no 'l va premia

a perar de las milloras

que a Barcelona honran tant,
cuant va demana l'empleo

no li van podè nega.

An. Ja va, se tot un talent,
tocà a l'hora tots plegats.

Bru. Oh! y ningü ho volia creure,

mes ara 's convenceràn.

An. Com! que no estan convensuts
que no tocan puntuals?

Bru. Pero home, que fa 'l plaga?
Si encara no han tocat may
faltaba un pam de filferro
y ho van teni que deixà.

An. Quina llastima! hi ha homens
que tenen cindria per cap.
En fi, vamos, me'n alegro
senyò Dru, que per mil anys.

Bru. Gracias.

An. Y qui es la novia?

Bru. Ay, ay! que no li ha dit elà,
la Lluïseta.

An. La Lluisa?

Bru. Si senyo.

An. Me deixà atontat.

Crequim vostè, ha errat ls comptes
Si es promesa.

Bru. De veras?

An. De veritat.

Bru. No pot ser.

An. Tal com li dich.

No parlo pas alemany

Bru. Es possible?

An. Si, molt prompte.

Bru. Y ab aquí?

An. Es massa preguntà.

Bru. Tinch empenyos...

An. Si'n tè frequils
que aixís no se li arnaran.

Bru. Tinch empenyo de sabè
ab aqui la vol casa?

An. Mes valdria que 's cuidés
ja que ara l'han fet del ram
de donà un parell de voltas
detràs del Cafè cantant
que s'hi sent una farum
que à tothom ja estornuda.

Bru. D. Andreu, miri com parla.

An. Senyo Bru, parlo formal.

Bru. D. Andreu, creguim, mucho ojo,
perque ara soch del ram,
y si se'n vā de paraulas
li podria costā car.

An. Si vostè fo del ram, jo palma,
à veura qui guanyarā.

Ja li dich, no es per vostè.

Bru. Ella m'estima.

An. Cà, es fals.

No pot habè dit son llabi
una paraula semblant.

Bru. Ella mateixa que ho diga.

An. Ella mateixa ho dirà,
à viam si d'un cop s'acaba
tot 'l llaurè d'aquet ram.

Escena IV.

Dits Lluïseta *p^{te} i^{q^{ta}}*

An. Lluïseta, surt aquí fora
y escolta bé ab atenció
lo que 't digui aquest senyo

perque ja ja mes d'un hora
que 'm sento per las orellas
que lu l'estimas ab ell.

Llu. Yo, pare?

An. Ho veu, gat vell
com las volia vermellas?

Llu. Per dirho no te motiu
perque jo may n'hi he donat.

Bru. Dos, jo dich. -

An. Que s'acabat.

Voste no ho sab lo que diu.

Bru. Quin xasco!

An. Si; gran cosa!

Bru. Voste 'm va di bé'n cridant...

(à Luisa)

An. Genyo Bru, no's cansi tant.

(metiéndose en medio.)

Bru. Fugi d'aquí que m'ja nosa.

An. M'ha ficat 'l dit à l'ull
y això tindrà conseqüències.

Llu. Li farà mal?

An. Tantas llicències
à ma casa no las vull.

Bru. Y deixa tan bon partit?

An. Si senyó.

Llu. Y de que farà?

An. S'cuida de fer regà
'ls testos de part de nit.

Bru. Això es bola!

An. Con s'entèn!

Bru. Vostè à na mi 'm rebaiya.
Jo no faig feina tan baiya

per ferla tinch altra gent.

Ho tē entēs, vell carcamat?

Llu. Genyo Bru, voste 's propasa
sen mirā que aixō ja passa
de la ralla: per insultal
no conto cap dret hi tingui.
Al pare no se 'l humilla
mentres li queda una filla
per venjarlo cuan convingui.

Bru. Si estich dat ā Barrabā.

Llu. Moderis una miqueta.

Bru. Voste ja ho diu, Lluiseta,
pero jo no ho puch se pas.

Escena V.

Dits y Lari. Joro 2.

La. D. Andreu, demana un jove
per voste.

An.— Un jove a mi?
No diu que vol?

Llu. No sabo qui es?

La. Es un jove aixis y aixis.

Porta sombrero de copa
y despues ... no se que di...
pero a de se molt bon home
perque ha vingut 'm carril.

An. Vols t'hi jugã qu'es el nuvi?

La. Si senyo, jo crech que si.

An. Feslo entra, no t'entretinguis;
depressa, Lari, enllestim

Bru. 'L qu'es jo no penso mourem.

An. Vaya un dia de tragi.

Escena VI.

Dits y Quimet y Lari f.º d.

Llu. (Vaig a passa un mal rato.)

An. Servirlo, senyo Quimet.

Que tal?

Bru. Qu'es ximplet,
cuasi be' ho diu 'l retrato.

An. Sentis.

Lui. Ab permis.

An. Lari,

vestan.

La. Voy! sempre estulla.

Lui. Ay!

Tot. Quē's?

Lui. Bé, una agulla!

La. Me 'en vaig à llegir 'l diari.

(lo coge y hace m.^o f.^o inq.^o)

An. Vostè fuma?

Lui. Vaya! sí.

An. No son puros, que's papè.

Lui. Meillo.

An. (à Bru.)

¿ vol?

Bru. No!

An. Fa bé,

aixís no haurà d'escupi.

(entendeu.)

Llu. Que tal, hi hagut gaire gent
al carril eix dematí?

Lui. Oh, molta!

Llu. Y vostè 'n allí,
al seu poble, hi viu content?

Lui. Oh, sí sí, m'agrada molt
aquell aire tan suau...

Llu. (Ay, quin nuvi més babau!)

Lui. Sí, senyora, sí, y aquell sol...
tan hermos...

An. Ah! sí, molt bonich.

Bru. A n'á mi' també m'encanta,
tan ardent...

Llu. Y despues tanta
claró...

Lui. De dia es rích
'l sol.

An. Es clà, això 's suposa,
perque de nit...

Bru. No cal dirho!

Lui. A las nits si algun cop miro
no se, mi trovo una cosa...

An. 'N el sol?

Bru. Donchs s'hi ha fiesat.

Lui. D' vegadas.

An. Y que hi troba?

Lui. Molts cops, la lluna...

Llu. (Ab un cove.)

Bru. Sol y lluna ab un plegat?

An. Si que 's raro!

Bru. Ja ho pot di.

Lui. 'L sol de nit...

An. May fa sol,
pero axo 's compren al vol,
com que 's nit se'n va a dormi.

Bru. Es lo qu'anaba a di jo.
Lui. Ah!

An. Si. Vaya!

Bru. Si!

Lui. De debò?

An. Si senyo, si.

(Pausa.)

Llu. Y donchs, vustè per aquí?

Lui. Si senyora, aquí soch ja.

An. 'L seu pare li diria...

Lui. Si, m' ha posat al corrent de com dech fe' l casament: haig d'ana a la sagristia y m'han de dona un paper y m'casaran al instant.

Bru. (Animal!)

An. Bueno, endevant.

Y'n acabat?

Lui. Ay, ay! res més.

Llu. (No crech que m' agafi pas.)

Lui. Tot lo demés que no se,

S. Andreu, ja ho entendré
cuant 'm fassin 'l traipàs.

An. Ja veurà; entrem alli dins,
no li sembla?

Lu. Bueno, entrem.

An. D'aquet modo 'ls dos podrem
enllestir los nostres fins.

Llu. (Ay, pare, jo no 'l vull pas.)

An. Perque?

Llu. Perque no m' agrada gens.

An. Dòs, jo ho vuy, y prou... ho senti?

Llu. Dos yo no!

An. Pues 'l voldràs.)

Bru. Yo també vaig...

Lui. A pareig?

An. (à Lluís.)

Es que tu tot ho abultas.

Bru. Vaig a cobrar dues multas
d'un carratè.

An. (à Lluís.)

No es pas lleig.

Lui. (à Bru.)

Y las pagan?

Bru. Naya! prou!

com qu'així ho marca la llei.

Lui. Son per vostè?

Bru. Cà! pe'l rey,

son per ferli un vestit nou.

Lui Com s'enten! ara un vestit!
diguim, no'n tenia un?

Bru. Pero no sap que'l difunt
era tres pams més petit?

An. (a Quimet.)

Vamos?

Lui. Ah! aqui porto un document
que'l pare me l'ha entregat
perque' quan sigui casat
l'esquinsi.

An. Bueno, corrent!

(Això pinta, và molt bé.)

Fassi'l favor de passà

(Ay, si li faig esquinsà!)

(queriendole haur passar delante.)

Lui.

(cediendole el paso.)

133

Això no! primei vostre.

(m. p^{ta} dra.)

Escena VII.

Lluisa y Bru.

Bru. Lluisa, jo no comprench
sa conducta estranya!

Llu. Bè!

que vol di?

Bru. Qu'estich jugant un papè
algo raro!

Llu. No l'entench.

Bru. Lluisa, ab loable fi
y abrigant puras intencions,

al demanã relacions

'm vã contestã que si.

Llu. Jo no vaig assegurarà...

Bru. Com ha vist, desde allavors
jo he sigut à totas horas
'l mateix, ho puch jurã:
y trobo, per Deu! estrany
que no habent en rès faltat
hagi mon amor pagat
tan vilment ab un engany.

Llu. (Calla y aguanta, cor meu,
que paciència 's necessita.)

Bru. A voste dech si palpita
mon cor al compã del seu.
En vã fora declararli
la passio que 'n aqui sento,

perque voste y jo no mento
 'm vâ ajuda a conquistarla,
 y que 's mal fet trobarâ
 donâ esperansa a un cort
 y despues llensâ 'l recort
 com qui llensa...

Llu.

Basta ya!

Senyó Bru, si 'm creu tan baixa
 de grandesa y sentiments
 no dech escoltarlo gento
 que qui tal pensa 'm rebaixa.

(m. p. p^{ta} inq^a)

Escena VIII.

Bru a poco Lari.

Bru. Y se'n vā sense respondre.
No, no; si això m'estā bé
per lo bestia y conjiat.

La. (dentros.)

Bueno, bueno, ja estā entès.

Bru. Lari, vina aquí y escolta.

La. Diguei, que se li ofereix?

Bru. Tu ja sabs que la Lluïsa
diu que's casa tan mateix!

La. Si.

Bru. Y sabràs que'l seu pare
li dona 'l consentiment

La. Si.

Bru. Y tu aprobas que's casi?

La. Com no mi vā ni mi ve...
tant me fa que's casi ara

com que's casi d'aquí un mes.

Bru. Pues jo vuy que t'interessis en desfer aquest casament.

La. Be, no s'enfadi y convensim que'm convenis facilment.

Bru. Aquest jove té una falta.

La. Home, home! això es cruel. Que li falta?

Bru. Res! li falta lo principal. (Que's talent.)

La. Vol di, senyò Bru!

Bru. Y tant!

La. Quant surti me'l mirare.
Vaya, vaya! si que's tonta!

Bru. Y la ingrata preferix a un ximple tan faltat...

La. Fugi home, no pot sē!

Bru. Més la culpada no es ella.

La. Es di qu' ella no 'n sap res?

Bru. Cà! Son pare...

La. Oh! si 'ls pare...

Bru. Pero jo me 'n venjaré!

Despreciarme d'aquet modo!

La. Si que 's porta malament.

Bru. Calla, home, no me 'n parlis,
creume, qu' estich tot encés.

La. Y vostè no troba medi...

Bru. 'L medi es qu' ara mateix
entris dins y que li diguis
las faltas del seu promés
y un cop n'estigui enterada
jo 'm cuidaré del demés.

Si cumpleixas tindrás gangas ¹³⁶
ó si no perdrás la pell.

Conque mucho ojo, y alante,
prompte torno. Hasta despues.

Escena IX.

Lari.

Si jo pogués persuadir-la...
Encara qu'ella no es tonta
y dientli que tē faltas...
estā clà, 'l deixa la noya
aquet se presenta, 's casan
y bonanit y bon' hora.

(m.^o p.^{ta} i.^{q.^a)}

Escena X.

Andreu. Luim.

An. Desenganyis, 'n el món
'l que no té audàcia 's pobre.

Lu. Audàcia! Si no 'm pensés
que per mi es massa la noya
li diria 'l que fa 'l càs,
que 'l que busca, sempre troba.

An. Voste deixis de tontunas,
endevant y pit y fora.

Lu. Sin embargo, de no obstant
vuy preguntarli una cosa...
La noya no ha tingut may...

An. Fugi d'aquí! Calli, home!

D'això 'n pot està segü.

137

Perque... vamos... deixiu corra,
no s'hi fiesi. Cuant jo dich...
que... etcetra, y... punt y coma.
En fi, vegi si això es fàbula,
que si volia... dellonças.

Això perque vuy qu'entengui
si ha de sè una bona noya.

Ara ella surtirà.

Lui.

Vol di'?

An.

Si; vortè d'inguilis voltas.

Lui.

Que la volti! Y de quin modo?

An.

Home! a tall de papellona.

Cuant la tinga al seu costat
de mica en mica li toca...

Lui.

Que?

An. La conversa que 'n tingut
à dins 'ls dos, y li renova
dient que serà constant
y un marit à tota prova.
Després vostre li obra 'l pit...

Lui. Y vol di qu'ella...

An. Si, home!

Crequim, may hi es demés
'l profundisà: las noyas.
Vostè s'arregla de modo...

Lui. Vol callà! Aipò deixiu corra.

An. En fi. L'ha de sondejà...

Lui. També ha de corra la sonda?

An. Si ho ja tal com li he explicat
li anirà molt bé la cosa.

Ella surt y jo me 'n vaig,

Endevant, y pit y fora.

Lu. Cuant torni li sabrè di
que m'en sembla de la noya.

Escena XI.

Quim. Lluisa y Lari ab cartas

(pte. inq.º)

La. Vaig, y torno ab un moment.
Com l'alegrará la nova!

(var. j.º dra.)

Llu. Que tal, Quimet, com se troba?

Lu. (Apa, noy! sigas valent!)

Per ara... li agrada 'l regalo?

Llu. Si no n'he vist cap, Quimet.

Lu. Que ho diru de debò?

Llu. Ben net!

Que 's un adreï?

Lui. Malo, malo!

Llu. Diguim, que potè serà ort?

Lu. Ca!

Llu. Brillants!

Lu. Fugi d'aquí.

Llu. Encara es mes bò?

Lui. Fluy, si!

Llu. Dos, digui que 's?

Lu. 'L meu cort.

Zal volta no 'l necessita.

Està trista! no es estrany!

Lluiseta, jo ja un any
que sento com se m'irrita
'l pit, no es ponderació,

y no es falta de salut,
 es un mal que jo hi tingut
 que crech que 'n diuhen passio.
 Passio! Entent que vuy di?

Llu. No'm fassin tan ignorant.
 No soch tan tonta.

Lu. Endevant!

Doncas si, Lluisseta, si.

Al entrã en aquesta casa
 sentia l'anima encesa,
 mei calculi ma sorpresa
 al veure que ara s'abrassa,
 y es qu'estich enamorat,
 y ben net, la cosa es clara.

Lui mirara aquesta cara
 qu'al punt no quedi encisat?

Jo sols li puch oferir
si 'ns arribem à casa
una vinya, un olivà
que per cert no es gens meiqui.
Jo voldria je un acciò
cuant veig tanta boniquesa
encara que tinch certesa
que 'l cap del any tindrà mei.

Llu. (Cuasi temo qu 'aquet maula
de mica en mica 's propasi
y es preciò qu 'aiço 's desfasi.)
D. Joaquin, una paraula.
Voste es molt bon subjecte!

Llu. Meiris que m 'avergonyixo.

Llu. Que voste es bo repeteixo.

Llu. Si senyora, si, en efecta.

140

Llu. Dons, si vostè m' ho permet
una paraula dirè
y es que à n' à mi no m' conve
'l casarme.

Lu. Quedo fret!

Llu. Aquesta es ma solució.
Seria molt venturosa
ab vostè y molt ditposa
un altre que no fòs jo.

Lu. Quin català mes castís!

Llu. Ab tot això li vuy di'
que si 'l casaban ab mi
no viuria gens felis.

Lu. No, no, si ho tinch mitj' entès!
Pero vamos, jo no m' creya...

Llu. Jo, francament, no li deya

perque 'l pare...

Lu.

Està compres!

Llu.

I' enfadaria un xich massa,
com sap qu'ell es tan formal.

Lu.

Francament, 'm ve molt mal
reculli aquesta carbassa.

No per voste, no senyora,
que 'n al poble 'n trobare
que valen més que voste
y mi puch casa à tot 'hora.
(Si 't pensabas qu'era manso
aqui va aquesta andanada.)

Llu.

La contestació m'agrada.

Lu.

Oh! tinch surtidas de ganso.
Si 'm casaba, ho pot be'n creure
'm creya ferli un favor.

Llu. Deu meu! Deu meu! qui'n horror!¹⁴¹
si es lo que ja no's pot veura!

Llu. Perque 's va' empenya' l seu pare
jo feya aquet sacrifici.

Llu. Ay, ay! mireu 'l novici.

Llu. Oh! y que li dich a la cara!

Llu. Dos, com mei aviat millo
veji de surti del pas.

Digui 'l pare 'l que fa' l cas.

Llu. Que ho digui a son pare jo?

Aprò si que no ho veura,

diguili voste mateixa.

No es la nuvia la que 'm deixa?

dos ella ho te' d'arregla.

Llu. Digui que voste no'm vol.

Llu. Diguili voste de mi.

Llu. Que no veu que no ho puch di
sens da al pare un desconsol?

Lu. Perque no ho miraba avans
si li convenia o no?

Llu. Perque no sabia jo
que tinguei faltas tan grans.

Lu. A mi 'm falta? Me ha atrapat!

Ay, ay! si no hi perdut res.

Llu. Y jo no vuy per promes
ab un home tan faltat.

Lu. Aquesta si que's mei nova!
Aquesta dona m'exalta.

Ara s'empenya 'n que 'm falta
cuan casualment tot 'm sobra.

Ia ho veura. Si ho sap son pare
s'enfadara de valent

perque tinch un document
que no l'esquinio per ara,
fins qu'axò quedi arreglat.
Conque ja's pot decidi.

Llu. Home, deixim voste a mi.

Lu. No, voste que m'ha deixat
li toca arregla' aquest cas.

Llu. Aviam com s'arregla axò.
Vès com li dich que soch jo?

Lu. Jo tampoch li dirè pas.

Llu. Y dos miri, 'ns casarem.

Lu. Bueno, serè 'l seu marit.

Apa! ja estich decidit.

Llu. Y'l cap d'un mes 'ns penjem.

Lu. Jo no, si per cas voste.

Ja s'en pot anà 'l dimoni

Home, vaya un matrimoni
que 's penja per esta be!

Llu. Jo soch dona y tinch valor
si per cas 's casa ab mi
de fe 'l que 'cabo de di.

Lu. Dos jo no, perque 'm fa horror.

Llu. Oh! ja veurem despues
si tenim vida y salut
qui de 'ls dos es mes tossut.

(vase p. 429^a)

Lu. Donchs alante. Ja esta ente!

Escena XII.

Luimet. Bru. f.^o Dra.

Bru. Estich resolt! D. Joaquim!

Voste à na mi no'm coneix?

143

Lu. Si senyò. Que s'ofereix?

Bru. Escolti que per çò vinch.

No'm parare' n frioleras.

Lu. Diqui pues, que res m'asusta
y cuiti perque la justa

no està pās per fe culleras.

Bru. Pues no gosa alsarme 'l gallo!

Mo'en alegre, ara, 'ns veurem.

Lu. Si, aviam si despatxem

perque de colera estallo.

Conque ja pot di 'l que vol.

Bru. Pues senyor, anem al grā.

Som dos que 'ns volem casa.

Lu. No som dos, que soch yo sol.

Home, vaya quina broma!

Bru. Som dos y la noya es una.

Lu. Y que?

Bru. Que jo vuy la pruna.

Lu. Home, dos jo vuy la poma.

Bru. Si no la cedeix de grat

'ls dos tindrem que batins.

Lu. Bueno, dos quedem aixins.

Ja ho dire al apoderat.

Cuant sigui cuertio d'honor
ja ja temps que m'ho te dit,
si no 'm veus ja 'm pots fe un crit
que 't vindre a fe aquest favor.

Bru. La rabia a n'a mi 'm sufoca

Lu. Y jo 'l vaig a fe baixa.

Bru. Home, per Deu! vol calla!

Lu. Dos ja sap lo que li toca.

Deixim està ben tranquil.

144

Br. Cobart!

Lu. (Si, 'm bantaba
la forsa, aquí 'l presaba
mes estret que cap pernil.)

Br. Que ja sab lo qu'ha dit ara?

Lu. Faig alardes de valent.

Bru. Si no fos tan ignosent
me li menjaba la cara.

Lu. Ho veuriam!

Bru. Al D. Moicris
si l'agajo ab un plegat...

Lu. Potè si que s'ha pensat
que 'n Luimet es algun Nyicris.

Bru. (Fentli la pò no cedeix,
veurem ara baixan velas)

si li puch para las telas.)

Senyó Quim, si no coneix
qu'ella m'estima a na mi
tan sols, y l'enganyaria
si s'hi casés algun dia?

Si la noya ha dit que si
es perque 'l pare l'instaba,
no perque surtis del cort,
que al dirho veyia la mort,
y es perque a mi m'estimaba;
'ns estimem ja quatre anys
y com que's bona...

Lu.

Y molt maula!

Bru. No'm vol trencá la paraula
(Aviam si així ab engany
'l convenio.)

Si vostè no hagueri vingut
tan valent y resolut
'l camp era per vostè
sense habens d'incomoda,
perque com diu que l'estima,
'n donantme a mi una prima
li deixaba 'l punt casa.

Pero ara que 'l sosego
m'ha tret, que ningú m'abona,
ni vuy prima, ni vuy dona,
casis desd'ara li entrego,

Don. Es possible?

Lu. Si senyó!

Ja pot creure 'l que li dich,
si a mi no'm causa fatich,

creguim, si per mi es milló.
Diguei, l'havist 'l seu pare?

Bru. No sap pas que sigui aquí.

Lu. Dos miri, deixim je a mi
y amaguis un poch per ara.

Bru. De sas ordras no m'aparto.

Diguim ahont m'haig d'amaga?

Lu. Hasta això li haig d'ensenyà?

Vingui, siquis 'n'quet quarto.

(entra 1.ª P. y 2.ª donde està Luisa)

Escena XIII.

Luimet, Andreu.

An. Hola Luim; tot sol s'estaba?

Lu. M'alegro veure a vostè,

perque aixís sabrà 'l perque,
aqui tot sol l'esperaba

Con que, vajim escoltant.

- La noya y yo no 'ns volem.

An. Que diu?

Lu. Que no 'ns estimem.

(cridant.)

An. Dé, per xò no cridi tant.

Home, sembla que 's desborda!

Lu. Que no 'm vol ella m'ha dit,
dos jo tampoch!

An. Lu 'hi sentit!

Lu. Jo no soch müt ni ella es sorda,
y 'ns hem entès de seguida.

An. (Quin pago! Deu meu! quin pago!
Sols me faltaba aquest trago!

Lu. En aquest món tot s'olvida.

An. 'Ls debers d'una muller
desitjo qu'ella cumpleixi.

Lu. Si la deixa qu'esculleixi
'ls complirà, això ja ho sé.

En fi, 'l vuy treura d'un dupsta
si ho ignora per desgracia.
Si ha un que li ja mes gracia.

An. Aquesta noticia 'm supsta.

Lu. Creguim, li dich la vritat
pura y neta.

An. Mea llamp!
aquell empleat del ram
es qui tot ho ha embolicat.

Lu. Lo millò que podem fè
es cararlos desequida.

Si en aquest mon tot s'olvida! 147

Am. Deu me'n guard! no 'ls casare.
Oh! y ab un empleat novell
que anan ara 'ls temps com van
si demà 'l deixan cessant
s'empenyaria la pell.

Ay Deu meu! y quin infern!
quina pena! quin fatich!

Lu. Aquest que la vol, no es rich?

Am. Si es un esquitx del govern.

Lu. Ab al temps...-

Am. Si està empenyat!

Lu. Home, ni ha hagut de pitjós.

Am. Cà! si aquest se li sent la toi
abans d'està encostipat.

Lu. Creguim, casils.

An. No ho vuy jè.

Lu. Meiri...

An. Això a mi'm sufoca.

Lu. Meiri dons que si'm provoca
presento aquest pagari.

An. No fassi aquest disbarat.

Meis 'ls amichs que diràn
cuan d'això s'enteraràn?

To m'hi veurè perturbat.

Lu. Home, aquesta si que's bona.
Tot s'arregla facilment,
pues un carament se'ls dona.

An. Això molt prompta està dit.

Lu. Mees aviat està fet.

An. Com! que diu?

Lu. No es cap secret.

Veu? Ella 'l vol per marit.

148

(entra en el cuarto y los saca de la mano.)

Escena última.

Dits. Lluïseta, Bru.

Bru. D. Andreu!

Llu. Pare, perdó!

An. Filla ingrata! Vestan! vés!

Llu. Pare, no ho faré may més.

Lu. Ab aquesta condició...

Bru. Casada ab mi no tindrà
riquesa, pero 'l meu amor
serà gran.

Lu. Naya!

Llu. Per favor!

An. Demanantho aixins, u elà,
com tampoch de res me creu...

Lu. Donchs ja qu'estem tots contents
jaig trossos 'ls documents,

(l'equima)

Estem en paus, D. Andreu.

An. Tanta generositat

D. Joaquim, quedo abatut.

Lu. Si es que compro un substitut
per quedarme 'n llibertat.

Con que senyores, me'n vaig.

An. Escolti, que no 'ls diu re.

Lu. Home, no!

An. Y això perque?

Lu. Francament, 'm causa empaig,
despues, la llengua 'm ja noia

y com no hi coneck ningū...

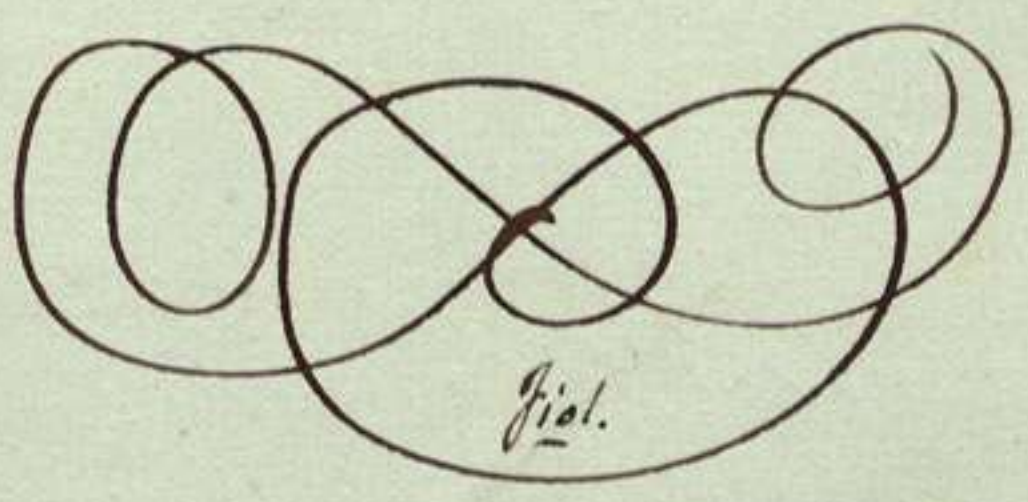
Am. Es que cuan se casa algu
se 'ls hi diu alguna cosa.

Lu. No se si sera tontada
lo que vaig a demana.

Tot. Qu'es?

Lu. Que m'ajudin a da
als nuvis una palmada

Prou

fiol.

